

СИСТЕМНО-СТРУКТУРНИЙ ПІДХІД ДО АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КОНКУРЕНЦІЇ: МОЖЛИВОСТІ ДЛЯ МОДЕРНІЗАЦІЇ КОНКУРЕНТНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ

Браславець Я. Ю.

*аспірант кафедри кримінального, адміністративного права і процесу
ЗВО «Міжнародний університет бізнесу і права»,
м. Херсон, Україна*

Системно-структурний підхід до адміністративно-правового регулювання конкуренції відкриває додаткові можливості для осмислення конкурентної політики як цілісної підсистеми публічного адміністрування, а не лише як сукупності норм і повноважень окремого спеціалізованого органу. У цьому підході регулювання конкуренції розглядається як впорядкована система елементів (нормативних, інституційних, процедурних, організаційних, інформаційних), взаємодія яких визначає фактичний стан конкурентного середовища [1; 3; 4]. Така оптика дозволяє виявляти не тільки дефекти окремих норм чи рішень, а й системні дисфункції: фрагментарність політики, суперечності між регуляторними цілями, розриви між приписами та процедурною практикою, дублювання чи конфлікти компетенцій органів публічної влади [1; 2].

У межах системно-структурного підходу адміністративно-правове регулювання конкуренції доцільно описувати через кілька взаємопов'язаних блоків. Нормативний блок охоплює законодавство про захист економічної конкуренції, про Антимонопольний комітет України, про державну допомогу, про публічні закупівлі, а також загальні акти адміністративно-процедурного характеру, зокрема Закон України «Про адміністративну процедуру» від 17 лютого 2022 року № 2073-IX [5; 6; 7; 8]. Інституційний блок містить систему органів, що формують і реалізують конкурентну політику: Антимонопольний комітет України, галузевих регуляторів, органи виконавчої влади та місцевого самоврядування, судові органи [3; 4; 6; 7]. Процедурний блок включає регламентовані послідовності дій щодо контролю концентрацій, розгляду справ про порушення законодавства про захист економічної конкуренції, погодження державної допомоги, прийняття рішень із суттєвим впливом на ринок [4; 5; 8]. Організаційно-функціональний блок відображає розподіл повноважень, механізми координації, внутрішні регламенти та практики взаємодії між органами публічної влади [1; 2]. Інформаційно-аналітичний блок стосується збирання, обробки та використання ринкових даних, статистики, результатів моніторингу та економічного аналізу [3; 4].

Перевага системно-структурного підходу полягає в тому, що модернізація конкурентної політики України розглядається не як точкове коригування окремих норм, а як комплексна перебудова взаємозв'язків між зазначеними блоками. Це дозволяє пов'язувати зміни матеріальних приписів із трансформацією процедур, інституційної архітектури та управлінських практик [1; 2]. Наприклад, запровадження нових критеріїв оцінки домінуючого становища або узгоджених дій без належної адаптації процедур розгляду справ і процесуальних гарантій для учасників може не дати очікуваного ефекту й навіть посилити ризики вибіркового правозастосування [3; 4]. Відповідно, системний аналіз вимагає одночасного врахування матеріально-правових і процесуальних, організаційних й інформаційних аспектів.

Одним із ключових напрямів модернізації конкурентної політики України в системно-структурній логіці є узгодження конкуренційного виміру з іншими напрямками публічної економічної політики. У практиці публічного адміністрування нерідко спостерігається ситуація, коли рішення у сфері промислової, інноваційної, регіональної чи соціальної політики фактично змінюють структуру ринку, створюють переваги для окремих суб'єктів чи сегментів, але не проходять оцінку з точки зору впливу на конкуренцію [2; 4]. Системно-структурний підхід пропонує інтегрувати конкуренційні критерії у процедури підготовки проєктів нормативно-правових актів, стратегій і програм, тобто зробити аналіз впливу на конкуренцію обов'язковим елементом загальної регуляторної процедури [1; 5; 8].

У цьому контексті значний потенціал має Закон України «Про адміністративну процедуру» від 17 лютого 2022 року № 2073-IX, який установлює загальні стандарти прозорості, участі заінтересованих осіб, мотивування та оскарження адміністративних актів [5; 8]. Якщо ці стандарти будуть послідовно застосовуватися до рішень, що зачіпають конкурентне середовище (ліцензування, дозвільні процедури, доступ до інфраструктури, тарифне регулювання, розподіл державної допомоги), це може суттєво зменшити простір для дискреції, що створює антиконкурентні ризики [3; 4; 6]. Таким чином, системно-структурна модернізація передбачає вбудовування конкуренційних вимог у загальний адміністративно-процедурний каркас, а не лише вдосконалення спеціальних норм законодавства про захист економічної конкуренції.

Другим важливим напрямом модернізації в межах системно-структурного підходу є перегляд інституційної архітектури конкурентної політики. Розподіл повноважень між Антимонопольним комітетом України, центральними органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та галузевими регуляторами нерідко характеризується перетинами компетенцій, дублюванням контрольних функцій або,

навпаки, розмитістю відповідальності [2; 4; 7]. Системно-структурний аналіз дозволяє виявляти ситуації, у яких рішення про ринкові умови фактично ухвалюються поза полем зору органу конкурентного відомства (наприклад, під час прийняття рішень щодо режиму доступу до інфраструктурних об'єктів, спеціальних умов участі у публічних закупівлях, запровадження спеціальних режимів підтримки окремих суб'єктів чи видів діяльності) [3; 4].

Модернізація інституційної складової конкурентної політики у такій логіці передбачає, по-перше, чітке нормативне закріплення обов'язкових консультацій з Антимонопольним комітетом України щодо рішень, які можуть мати істотний вплив на конкуренцію; по-друге, створення процедур координації позицій між органами влади у справах, де поєднуються регуляторні, соціальні й конкуренційні цілі; по-третє, розвиток внутрішніх комплаєнс-програм в органах публічної влади, спрямованих на запобігання антиконкурентним рішенням [2; 4; 6; 7; 8]. Такі заходи сприяють підвищенню передбачуваності та узгодженості публічної політики з погляду збереження конкурентного порядку.

Третій вимір системно-структурної модернізації стосується процедурної компоненті конкурентної політики. У науковій літературі обґрунтовується, що ефективність захисту конкуренції визначається не лише змістом заборон і приписів, а й якістю процедур розгляду справ, процесуальними гарантіями для суб'єктів господарювання, прозорістю критеріїв оцінки та мотивування рішень [3; 4; 6]. Застосування загальних стандартів належної адміністративної процедури до діяльності конкурентного відомства та інших органів (право бути вислуханим, доступ до матеріалів справи, розумний строк, чітка фіксація доказів і аргументів) дозволяє знизити ризики формального або вибіркового правозастосування й підвищити якість судового контролю [5; 8].

З огляду на це, системно-структурний підхід передбачає посилення процедурного виміру конкурентної політики через: деталізацію процесуальних норм у справах про порушення законодавства про захист економічної конкуренції; стандартизацію мотивувальної частини рішень Антимонопольного комітету України; забезпечення узгодженості між адміністративними процедурами на рівні Комітету й подальшим судовим переглядом [4; 6; 7]. Важливо, що системний аналіз дозволяє оцінювати не тільки кожну процедуру окремо, а й те, як вони взаємодіють між собою (наприклад, погодження концентрації – подальший нагляд за виконанням зобов'язань – оцінка впливу державної допомоги).

Четвертий напрям модернізації у системно-структурній логіці пов'язаний із євроінтеграційним вектором України. Адаптація законодавства про конкуренцію до *acquis* Європейського Союзу вимагає не лише формального відтворення норм, а й наближення інституційних,

процедурних та аналітичних практик до європейських стандартів [3; 4; 6; 7; 8]. Через системно-структурну призму це означає: інтеграцію європейських критеріїв оцінки домінування, контролю концентрацій і державної допомоги у національну нормативну базу; формування сталих каналів взаємодії між Антимонопольним комітетом України та європейськими інституціями; уніфікацію процедур збору й аналізу ринкових даних; розвиток аналітичного потенціалу органів, що реалізують конкурентну політику [4; 6; 7].

П'ятий системний блок модернізації стосується цифровізації адміністративно-правового регулювання конкуренції. Впровадження електронних реєстрів рішень конкурентного відомства, відкритих баз даних щодо концентрацій, державної допомоги, публічних закупівель, електронних каналів подання заяв і скарг, а також інструментів аналітики даних підвищує прозорість та підзвітність органів влади, зменшує транзакційні витрати для бізнесу й створює додаткові можливості для громадського контролю [1; 2; 4]. У системно-структурній логіці цифровізація розглядається не як технічне удосконалення, а як зміна способу організації інформаційно-аналітичного блоку конкурентної політики, що має бути узгоджена з нормативними та процедурними змінами.

Отже, системно-структурний підхід до адміністративно-правового регулювання конкуренції дає змогу розглядати конкурентну політику України як комплексну підсистему публічного адміністрування, у межах якої взаємодіють нормативні, інституційні, процедурні, організаційно-функціональні та інформаційно-аналітичні елементи. Можливості модернізації в цій логіці пов'язуються з: інтеграцією конкурентційних критеріїв у загальні адміністративні процедури; переглядом інституційної архітектури та механізмів координації органів публічної влади; посиленням процедурної компоненти захисту конкуренції; поглибленням євроінтеграційної гармонізації; цифровізацією процесів регулювання й контролю. Реалізація таких напрямів потребує цілеспрямованої політики, однак саме системно-структурний підхід дозволяє уникнути фрагментарності реформ, забезпечуючи внутрішню узгодженість конкурентної політики та її вбудованість у ширший контекст публічного адміністрування.

Література:

1. Адміністративне право України : академічний курс : підруч. : у 2 т. Т. 1 : Загальна частина / ред. колегія: В. Б. Авер'янов (голова) та ін. Київ : Юридична думка, 2004. 584 с.
2. Публічне адміністрування в Україні : навч. посіб. / [В. Б. Дзюндзюк, О. Б. Коротич, Г. С. Одінцова та ін.] ; за заг. ред. В. В. Корженка, Н. М. Мельтюхової. Харків : Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр», 2011. 306 с.

3. Бакалінська О. О. Конкурентне право : навч. посіб. / О. О. Бакалінська ; Київ. нац. торг.-екон. ун-т. Київ : КНТЕУ, 2010. 387 с.

4. Безух О. В. Теоретичні проблеми правового регулювання відносин економічної конкуренції в Україні : монографія. Київ : НДІ приватного права і підприємництва НАПрН України, 2013. 269 с.

5. Тимошук В. П. Адміністративні послуги : посібник. Київ : ТОВ «Софія-А», 2012. 104 с.

6. Про захист економічної конкуренції : Закон України від 11.01.2001 № 2210-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 12. Ст. 64.

7. Про Антимонопольний комітет України : Закон України від 26.11.1993 № 3659-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 50. Ст. 472.

8. Про адміністративну процедуру : Закон України від 17.02.2022 № 2073-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 15. Ст. 50.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-550-4-54>

МОТИВУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОГО АКТА ЯК КЛЮЧОВИЙ ІНСТРУМЕНТ КОНТРОЛЮ ДИСКРЕЦІЇ В АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУРАХ

Головко К. М.

*аспірант кафедри кримінального, адміністративного права і процесу
ЗВО «Міжнародний університет бізнесу і права»,
м. Херсон, Україна*

Мотивування адміністративного акта у сучасній адміністративній процедурі виконує функцію юридичного контролю дискреції, оскільки переводить управлінський вибір із площини внутрішньої доцільності у площину правової перевірюваності. Дискреційне повноваження передбачає наявність у адміністративного органу певного простору вибору між кількома юридично допустимими варіантами рішення, однак цей простір не є автономним від мети повноваження, принципів процедури та фактичної основи справи. Вимога мотивувати рішення забезпечує зв'язок між компетенцією і результатом: адміністративний орган зобов'язаний показати, які обставини він визнав установленими, які норми застосовував, які міркування поклав в основу оцінки доказів і чому обраний варіант рішення є належним у межах наданого розсуду [1].

Конституційна модель діяльності публічної адміністрації, за якою органи влади та їх посадові особи діють на підставі, у межах повноважень